

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 11C/66/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117218318
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pribulová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2017:2117218318.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Zuzanou Pribulovou v právnej veci žalobcu: Q. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XXX/XX, S., zastúpený: JUDr. Juraj Gavalec, advokát, T. Tekela 23, Trnava, proti žalovanej: Generali Poist'ovňa, a.s., IČO: 35 709 332, Lamačská cesta 3/A, 841 04 Bratislava, o návrhu žalovanej na prerušenie konania, o zaplatenie sumy 40.307,47 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Návrh žalovanej na prerušenie konania sa **z a m i e t a**.

II. Žalovaná je **p o v i n n á** zaplatiť žalobcovi sumu 40.307,47 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 40.307,47 eura od 10.08.2017 do zaplatenia, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Vo zvyšku sa žaloba **z a m i e t a**.

IV. Žalovaná je **p o v i n n á** nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100% trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 25.07.2017, doručenou súdu dňa 25.07.2017, domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 40.307,47 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 40.307,47 eura od 18.08.2015 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnil žalobca tým, že rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 13C/126/2010-267 zo dňa 01.10.2014 spolu s dopĺňacím rozsudkom č.k. 13C/126/2010-292 zo dňa 12.11.2014 boli žalobca a žalovaná zaviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť G. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XX, S., sumu 40.000,- eur ako náhradu nemajetkovej ujmy a sumu 307,47 eura ako náhradu škody. Krajský súd v Trnave rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil rozsudkom č.k. 24Co/368/2015-311 zo dňa 01.07.2015. Vyššie uvedené rozhodnutie súdu vychádza zo skutočnosti, že žalobca pri dopravnej nehode v S. dňa XX.XX.XXXX zavinil smrť Y. O., nar. XX.XX.XXXX, manželky G. O., nar. XX.XX.XXXX, ktorá v dôsledku zranení pri dopravnej nehode dňa XX.XX.XXXX zomrela. V súvislosti s touto dopravnou nehodou bol žalobca uznaný vinným z prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1 Tr. zák. rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 4T/80/2010-273 zo dňa 30.06.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.02.2012. V čase dopravnej nehody mal žalobca uzatvorenú so žalovanou poisťovňou č. XXXXXXXXXXXX - zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, na ktorom zavinil dopravnú nehodu, z ktorej vznikol následok krytý poistením, teda poisťovňa udalosť zo dňa XX.XX.XXXX. Keďže rozsudkom bol žalobca (a zároveň aj žalovaná) zaviazaný zaplatiť poškodenému celkom sumu 40.307,47 eura a žalobca (pozn. súdu - zrejme žalovaná) je povinný túto sumu na základe poisťovného zmluvného vzťahu uhradiť, podáva žalobca túto žalobu. Žalobca upozorňuje, že takúto povinnosť súd

uložil aj žalovanej, ktorá ju však odmieta rešpektovať. Rozsudky súdov podrobne odôvodňujú aj dôvody, pre ktoré súdy v rozsudkoch urobili právny záver, že ide o plnenie z poistnej zmluvy, na ktoré žalobca odkazuje. Žalobca vyzval žalovanú na plnenie, na zaplatenie sumy 40.307,47 eura, výzva bola žalovanej doručená dňa 17.08.2015, pričom žalovaná oznámila žalobcovi listom zo dňa 19.08.2015, že túto sumu 40.307,47 eura neuhradí. Od dátumu doručenia výzvy žalobcu žalovanej sa odvíja aj čas uplatnenia úroku z omeškania. Následne bola táto suma vymožená Exekútorským úradom P. A. P., N. XX, W. pod č.k. EX 174/2015 od žalobcu. Ako dôkazy žalobca označil a predložil rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 4T/80/2010-273 zo dňa 30.06.2011, rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 13C/126/2010-267 zo dňa 01.10.2014, dopĺňací rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 13C/126/2010-292 zo dňa 12.11.2014, rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/368/2015-311 zo dňa 01.07.2015, Vyjadrenie k výzve na uhradenie nárokov žalobcu zo dňa 19.08.2015. Žalobca tiež navrhol doplniť dokazovanie poistnou zmluvou vyžiadanou od žalovanej, ako aj dopytom na súdnu exekútorku ohľadom vymožených súm od žalobcu.

3. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila v podaní zo dňa 14.08.2017, kde uviedla, že súdy jej predmetnými rozhodnutiami uložili povinnosť nahradiť z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „PZP“) náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej pozostalému po obeti dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou vozidla, na ktorého prevádzku sa vzťahuje uzavreté PZP, a to na základe záveru, že v zmysle eurokonformného výkladu ustanovení § 4 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, PZP pokrýva aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej pozostalým obetí usmrtených pri dopravnej nehode. V skutkovo identickom súdnom spore, kde je žalovaným taktiež Generali Poistovna, a. s., podala dovolanie na Najvyšší súd SR. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 8 Cdo 1361/2015 rozhodol, že senát 8 C Najvyššieho súdu Slovenskej republiky predkladá vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Podstata konania pred veľkým senátom spočíva v posúdení otázky, či je normatívne prípustná taká interpretácia ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z., podľa ktorej možno nemajetkovú ujmu podľa ust. § 13 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník zahrnúť pod škodu na zdraví, a s tým súvisiacu pasívna legitímácia poisťovne v súdnom konaní. Kým senáty 4 C a 3 C Najvyššieho súdu v rozhodnutiach sp.zn. 4 Cdo 168/2009 a 3 Cdo 301/2012 odpovedali na túto otázku v uvedených rozhodnutiach negatívne, senát 8 C Najvyššieho súdu sa v danom prípade s ich názormi nestotožňuje. Vo svojom uznesení 8 Cdo 1361/2015 dospel k odlišnému právnemu názoru a z tohto dôvodu postúpil vec veľkému senátu, sp. zn. 1 VCdo 3/2017. Na základe uvedeného žalovaná zastáva názor, že v súdnom konaní sp. zn. 1 VCdo 3/2017 sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie konajúceho súdu, preto žalovaná navrhuje súdu, aby v súlade s ustanovením § 164 Civilného sporového poriadku prerušil konanie do skončenia súdneho konania sp. zn. 1 VCdo 3/2017. Na pojednávaní žalovaná uviedla, že nemajetková ujma nie je povinným zmluvným poistením, preto má za to, že nie je možné zo strany žalovanej vyhovieť uplatňovanému nároku, a preto navrhla súdu, aby žalobu v celom rozsahu zamietol.

4. Podľa § 162 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP“), súd konanie preruší, ak

a) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť,

b) pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") návrh na začatie konania,

c) podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

5. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

6. Ustanovenie § 164 CSP upravuje dôvod tzv. fakultatívneho prerušenia konania, z čoho vyplýva, že súd potrebu prerušenia konania zväží, pričom nie je povinný konanie prerušiť tak ako pri dôvodoch tzv. obligatórneho prerušenia konania podľa § 162 ods. 1 CSP. Pri rozhodovaní sa, či konanie podľa § 164 CSP preruší alebo nie, musí súd prihliadať aj na zásadu hospodárnosti konania a na právo

na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Preto by nemal prerušiť konanie podľa citovaného ustanovenia, ak nepredpokladá, že vyriešenie otázky v inom konaní bude mať pre dané konanie zásadný význam.

7. Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy SR, sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

8. Podľa § 193 CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

9. V zmysle uvedeného je zrejmé, že žiaden právny predpis výslovne neukladá všeobecnému súdu povinnosť byť viazaný akýmkoľvek rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, ktoré bolo vydané v inej veci, teda nad rámec viazanosti jeho právnym názorom v rámci opravného konania.

10. Súd s poukazom na vyššie uvedené dospel k záveru, že nie je dôvodné prerušiť konanie sp.zn. 11C/66/2017 z dôvodu konania prebiehajúceho pred Najvyšším súdom SR pod sp.zn. 1 VCdo 3/2017, nakoľko rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v inej veci nie je pre rozhodnutie súdu v konaní sp.zn. 11C/66/2017 záväzné (čl. 144 ods. 1 ÚSR), súd je otázku riešenú pred najvyšším súdom oprávnený v konaní posúdiť sám, keď zároveň prerušenie konania by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Predovšetkým však súd poukazuje na skutočnosť, že z uznesenia sp.zn. 1VCdo/3/2017 zo dňa 04.10.2017, verejne dostupného na internete, vyplýva, že dovolacie konanie bolo z dôvodu späťvzatia dovolania zastavené.

11. Keďže nie je daný dôvod na prerušenie konania podľa navrhovaného ustanovenia § 164 CSP, pričom súd nezistil dôvody na prerušenie konania ani podľa ustanovenia § 162 ods. 1 CSP, návrh žalovanej na prerušenie konania vo výroku I. tohto rozhodnutia zamietol.

12. Súd vykonal dokazovanie vyššie uvedenými listinnými dôkazmi predloženými žalobcom, vrátane listinných dôkazov vyžiadaných na návrh žalobcu (Poistnou zmluvou č. XXXXXXXXXXXX, e-mailom súdnej exekútorky zo dňa XX.XX.XXXX, prehľadom vymožených čiastok na čl. 86), keď pojednával v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu, pričom zistil nasledovný skutkový stav:

13. Rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 4T/80/2010-273 zo dňa 30.06.2011 (č.l. 4) v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave č.k. 6To/57/2011, bol žalobca uznaný vinným z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona, keď ako vodič osobného motorového vozidla zn. F. XXX ev.č. XXX CZ zavinil dňa XX.XX.XXXX dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k usmrteniu poškodenej Y. O.. Z poisťnej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX (č.l. 99) vyplýva, že v čase dopravnej nehody mal žalobca s právnym predchodcom žalovanej (Česká poisťovňa - Slovensko, akciová spoločnosť, pričom žalovaná je od 01.10.2008 jej právnym nástupcom v dôsledku zlúčenia) uzatvorenú zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zn. F. XXX ev.č. S.XXX CZ. Z rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 13C/126/2010-267 zo dňa 01.10.2014 (č.l. 15) v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 13C/126/2010-292 zo dňa 12.11.2014 (č.l. 48) boli žalobca a žalovaná zaviazaní povinnosťou spoločne a nerozdielne zaplatiť G. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XX, S., sumu 40.000,- eur ako náhradu nemajetkovej ujmy a sumu 307,47 eura ako náhradu škody. Uvedený rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/368/2015-311 zo dňa 01.07.2015 (č.l. 51). Žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie sumy 40.307,47 eura, na ktorú výzvu žalovaná listom zo dňa 19.08.2015 (č.l. 72) uviedla, že priznané nároky neuhradí. Súdny exekútor P. A. W. (predtým P.) vymohla v exekučnom konaní od žalobcu dňa 03.12.2015 sumu 35.619,24 eura, dňa 31.12.2015 sumu 2.906,64 eura, dňa 05.02.2016 sumu 43,39 eura, dňa 11.02.2016 sumu 10.000,- eur a dňa 12.02.2016 sumu 46,43 eura, t.j. spolu sumu 48.616,- eur (prehľad na čl. 86).

14. Podľa § 488 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohládávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

15. Podľa § 489 OZ, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

16. Podľa § 491 ods. 1 OZ, záväzky vznikajú najmä zo zmlúv týmto zákonom výslovne upravených; môžu však vznikáť aj z iných zmlúv v zákone neupravených (§ 51) a zo zmiešaných zmlúv obsahujúcich prvky rôznych zmlúv.

17. Podľa § 52 ods. 1 až 3 OZ (v znení účinnom ku dňu uzavretia poisťovnej zmluvy), spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. (1) Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. (2) Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. (3)

18. Podľa § 822 OZ, z poistenia zodpovednosti za škody má poistený právo, aby v prípade poisťovnej udalosti poisťiteľ za neho nahradil podľa poisťovných podmienok škodu, za ktorú poistený zodpovedá.

19. Podľa § 823 OZ, náhradu platí poisťiteľ poškodenému; poškodený však právo na plnenie proti poisťiteľovi nemá, ak osobitné predpisy neustanovujú inak.

20. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „ZoPZP“), poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poisťovnej zmluve.

21. Podľa § 4 ods. 2 písm. a) ZoPZP, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení.

22. Podľa § 4 ods. 4 ZoPZP, poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poisťové plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

23. Podľa § 15 ods. 1 ZoPZP, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

24. Podľa § 11 OZ, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

25. Podľa § 13 ods. 1 až 3 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie. (1) Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. (2) Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. (3)

26. Podľa § 563 OZ, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

27. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

28. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

29. Podľa § 290 CSP, spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

30. Keďže právny vzťah založený poistnou zmluvou je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou (ide o odplatnú zmluvu upravenú v ôsmej časti OZ a zároveň o formulárovú zmluvu, žalovaná pri uzatváraní zmluvy vystupovala ako dodávateľ s poukazom na predmet podnikania a žalobca vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti), išlo v tomto konaní o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy a súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou, a teda o spotrebiteľský spor v zmysle § 290 CSP.

31. V konaní nebolo sporným, že obe strany sporu boli exekučným titulom - rozsudkom tunajšieho súdu zaviazané zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi z konania sp.zn. 13C/126/2010 Ivanovi Káčerovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 40.000,- eur a náhradu škody v sume 307,47 eura, a že žalobca uvedené sumy uhradil v rámci exekučného konania. Sporným zostalo len posúdenie pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v konaní.

32. Z vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne, pretože (aj s poukazom na závery prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu v konaní sp.zn. 13C/126/2010) je na mieste ten záver, že v zmysle eurokonformného výkladu ustanovenia § 4 ZoPZP, povinné zmluvné poistenie pokrýva nielen náhradu škody spočívajúcej v primeraných nákladoch spojených s pohrebom poškodenej v sume 149,28 eura, liečebných nákladoch v sume 100,09 eura a nákladoch na smútočné ošatenie v sume 58,10 eura, spolu 307,47 eura, ale aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej pozostalému obeti usmrtenej pri dopravnej nehode v sume 40.000,- eur. Pasívna vecná legitímácia žalovanej, ktorá je poisťovateľom žalobcu ako zodpovedného subjektu a jej povinnosť zaplatiť uvedenú náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy jej vyplýva z ustanovenia § 15 ods. 1 ZoPZP. Žalovaná preto bola povinná nahradiť žalobcovi z konania sp.zn. 13C/126/2010 z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla náhradu škody v sume 307,47 eura, ako aj náhradu nemajetkovej ujmy v sume 40.000,- eur. Vo vzťahu k žalovanej ako poisťovní ide o špecifické právo poškodeného na výplatu plnenia za poisteného škodcu - žalobcu, a to vo výške, v akom za škodu zodpovedá poistený škodca, pričom predpokladom vzniku povinnosti poisťovateľa plniť je preukázanie zodpovednosti poisteného za škodu, ktorá poškodenému vznikla. Z poistenia zodpovednosti má poistený právo vyplývajúce z ustanovenia § 4 ods. 4 ZoPZP, a síce aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa § 4 ods. 2 ZoPZP.

33. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovanej, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je krytá povinným zmluvným poistením, a teda neexistuje právny titul, na základe ktorého by mala žalovaná plniť žalobcovi. Pasívna legitímácia žalovanej je daná tým, že táto je poisťovateľom žalobcu, a povinnosť zaplatiť náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch jej vyplýva z ustanovenia § 15 v spojení s ustanovením § 4 ods. 2 písm. a) ZoPZP, a to s prihliadnutím na účel tohto zákona a zmysel uvedeného typu poistenia.

34. Pojem škoda, ktorý je použitý v zákone č. 381/2001 Z.z. je potrebné vykladať extenzívne, a to v tom zmysle, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv pozostalých, a síce do práva na súkromný a rodinný život spôsobený usmrtením blízkej osoby pri prevádzke dopravných prostriedkov. Účelom poistenia zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou dopravných prostriedkov je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou, pričom je nepochybné, že usmrtenie pri dopravnej nehode je najzávažnejším dôsledkom tejto udalosti. Súd je toho názoru, že ak usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za škodu, ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných

práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia. Iba pri gramatickom výklade pojmu „škoda“ v ustanovení § 4 ods. 2 písm. a) ZoPZP by sa strácal zmysel poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových prostriedkov, ktorým je podľa názoru súdu pokrytý z poistenia náhradu ujmy v najširšom význame slova. Je tomu tak z dôvodu, že riziko vzniku škôd pri prevádzke dopravných prostriedkov je veľmi vysoké a je v rozpore s účelom poistenia obmedzovať poistné plnenie a prenášať ho na osoby povinne zmluvne poistené, ktoré v zásade takéto poistné plnenie ani nedokážu ekonomicky zvládnuť a zároveň tak spôsobovať neistotu pozostalých, či bude prisúdená náhrada pri insolventnosti zodpovedného subjektu vôbec vymožitelná. V prípade neprijateľnosti týchto dôsledkov, ktorá je podľa názoru súdu zreteľná, je potrebné vykladať pojem „škoda“ pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. rozširujúco tak, že pod neho spadá aj náhrada nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv pozostalých, a teda že aj táto náhrada je predmetom poistného krytia. Výklad právnych predpisov by sa pritom nemal obmedzovať iba na gramatický výklad, ale je potrebné dbať aj na účel a zmysel právnych predpisov, a preto súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale sa od neho smie a musí odchyliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť. Súd pritom poukazuje na nález Ústavného súdu ČR sp.zn. 2221/07 z 19.03.2008, podľa ktorého „súd musí nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musia smerovať k výsledku spravodlivému. Inými slovami, právo musí byť predovšetkým nástrojom spravodlivosti, nie súborom právnych predpisov, ktoré sú mechanicky a formalisticky aplikované bez ohľadu na zmysel a účel toho ktorého záujmu chráneného príslušnou normou.“ S poukazom na uvedené sa súd nestotožňuje s rozhodnutím NS SR sp.zn. 4Cdo/168/2009 zo dňa 20.04.2011, ale s odlišným stanovisko k nemu, ktoré pripojil JUDr. Rudolf Čirč.

35. Zároveň súd ako vnútroštátny orgán aplikácie práva sa má vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva, teda výklad, ktorý je v súlade s komunitárnym právom, za účelom zabezpečenia reálneho účinku smernice bez ohľadu na to, či ustanovenia použité pri výklade majú alebo nemajú priamy účinok. Súd pritom poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Haasová č. C-22/12 zo dňa 24.10.2013, v ktorom tento rozhodol, že článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11. mája 2005, a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Nakoľko slovenské vnútroštátne právo (§ 13 ods. 2 a 3 OZ) umožňuje rodinným príslušníkom obete dopravnej nehody požadovať náhradu utrpenej nemajetkovej ujmy, súd má za to, že náhrada tejto ujmy musí byť krytá povinným poistením motorového vozidla. Európsky súdny dvor pritom v bode 56. rozsudku konštatoval, že poškodené osoby sa pri svojom nároku opierajú o § 11 Občianskeho zákonníka, teda majú oporu vo vnútroštátnom práve, keď zároveň v bode 57. rozsudku uviedol, že tento záver nemôže spochybníť ani okolnosť predložená slovenskou vládou, podľa ktorej tieto paragrafy patria do tej časti českého i slovenského Občianskeho zákonníka, ktorá sa týka zásahov do ochrany osobnosti a ktorá je v zmysle týchto zákonníkov nezávislá od časti týkajúcej sa zodpovednosti za škodu v pravom zmysle slova. Ďalej podľa rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci Drozdovs C-277/12, smernica rady 72/166/EHS a smernica rady 84/5/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.

36. Vnútroštátnemu súdu pritom prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutiami Súdneho dvora, pričom týmito rozhodnutiami sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom. Nakoľko zákon č. 381/2001 Z.z. bol výsledkom transpozície smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené teraz platnou Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, je pri výklade pojmu škoda pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. potrebné vychádzať z chápania pojmu „škoda“ v komunitárnom

práve. Uvedená smernica síce nedefinuje pojem „škoda“, avšak z jej textu je zrejmé, že pod týmto pojmom rozumie osobnú ujmu a škodu na majetku, resp. používa slovné spojenie utrpenie „ujmy alebo škody“, či používa termíny „akákoľvek ujma alebo škoda“ alebo „akákoľvek škoda“. Komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú, tak aj nemajetkovú ujmu, resp. za ujmu považuje majetkovú škodu aj nemajetkovú škodu (viď napr. rozsudok Súdneho dvora zo 6. mája 2010 vo veci C-63/09 Axel Walz proti Clickair SA). Aj podľa právnej úpravy poistenia občianskoprávnej zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel v smerniciach (smernica rady č. 72/166/EHS, smernica č. 90/232/EHS, smernica č. 2000/26/ES) sú členské štáty povinné prijať všetky primerané opatrenia zabezpečujúce, aby zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel bola pokrytá poistením s cieľom ochrany poistených strán a potencionálnych obetí nehôd a aby akékoľvek ujmy v oblasti povinného poistného krytia motorových vozidiel nezostali neuhradené.

37. Okrem vyššie uvedeného, extenzívny výklad pojmu škoda pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. je aj ústavne konformný, pretože odstraňuje nerovnováhu medzi poistením pri pracovných úrazoch (§ 94 zák.č. 461/2003 Z.z.) a povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou dopravných prostriedkov.

38. Súd s poukazom na vyššie uvedené dospel k záveru, že s použitím eurokonformného a ústavne konformného výkladu pojmu „náhrada škody na zdraví“ v § 4 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 a § 15 ods. 1 ZoPZP, ako aj s prihliadnutím k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, z hľadiska zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorových vozidiel, sa v rámci náhrady škody odškodňuje aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody ako poškodeným, za ktorú možno priznať náhradu v peňažnej forme podľa § 13 ods. 2 a 3 OZ, a ktorú v širšom ponímaní treba považovať za škodu na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a) ZoPZP. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 a 3 OZ preto podľa názoru súdu spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti žalobcu za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa ZoPZP, a preto je aj daná pasívna legitímácia žalovanej na náhradu tejto nemajetkovej ujmy, pričom vo vzťahu k poisťovní ide o špecifické právo poškodeného na výplatu plnenia za poisteného škodcu vo výške a v rozsahu v akom za škodu zodpovedá poistený škodca.

39. Nad rámec uvedeného dáva súd do pozornosti aj uznesenie ÚS SR č.k. III. ÚS 645/2015-30 zo dňa 16.12.2015, ktorým ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú sťažnosť obchodnej spoločnosti KOOPERATIVA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, ktorou namietala porušenie základného práva vlastníť majetok, na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/658/2014-158 z 21.05.2015 (ktorým odvolací súd potvrdil prvostupňový rozsudok zaväzujúci na plnenie náhrady nemajetkovej ujmy vzniknutej pozostalým z dopravnej nehody aj poisťovňu). V odôvodnení ÚS SR skonštatoval, že „hoci Súdny dvor v rozsudku vo veci sp. zn. C-22/12 z 24. októbra 2013 viackrát zdôraznil, že nie je oprávnený vykladať ustanovenia vnútroštátneho práva, je zjavné, že ako vnútroštátne právo Českej republiky, tak aj vnútroštátne právo Slovenskej republiky prostredníctvom konkrétnych ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 11 a § 13, pozn.) každého z týchto štátov umožňuje blízky osobám obetí usmrtených pri dopravných nehodách priznať náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá má byť krytá z povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.“

40. Podporne súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6 MCdo 1/2016 zo dňa 31.07.2017, v ktorom dovolací súd uviedol, že „druhým (nech aj v C. s. p. výslovne neustanoveným) dôvodom, pre ktorý v prejednávanej veci neprichádzalo do úvahy predloženie veci veľkému senátu, bolo to, že v čase nasledujúcom po rozhodnutiach NS sp. zn. 4 Cdo 168/2009 a 3 Cdo 301/2012 a zároveň predchádzajúcom rozhodovaní v prejednávanej veci spornú právnu otázku riešil (a tiež vyriešil) ústavný súd. Ten nielenže už vo viacerých ním dosiaľ posudzovaných veciach odmietol sťažnosti poisťovní, namietajúcich porušenie svojich základných práv rozhodnutiami všeobecných súdov, ustaľujúcimi krytie aj nemajetkovej ujmy pozostalých poistením podľa ZoPZP, ale dokonca pri rozhodovaní vo veci sťažovateľky totožnej s podnecovateľkou mimoriadneho dovolania z prejednávanej veci v rámci odôvodnenia uznesenia z 11. októbra 2016 sp. zn. III. ÚS 666/2016 uzavrel (citované z uznesenia), že pojem „škoda“ použitý v zákone č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je ústavne konformným spôsobom interpretovateľný extenzívne tak, že zahŕňa aj nemajetkovú (imateriálnu) ujmu

podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, s cieľom maximálnej možnej miery rešpektovania cieľov relevantnej únijnej regulácie. Takýto záver treba mimo akúkoľvek pochybnosť považovať i za obraznú vnútroštátnu bodku v diskusii na témy 1/ krytia nárokov pozostalých po obetiach dopravných nehôd na náhradu nemajetkovej ujmy povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu a 2/ tzv. pasívnej legitímácie povinných zmluvných poisťovní v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy pred všeobecnými súdmi. ÚS nie je článkom sústavy všeobecných súdov a nie je ani ďalšou (štvrtou) inštanciou, slúžiacou posudzovaniu námietok účastníkov súdnych konaní pred všeobecnými súdmi voči právnomu posúdeniu vecí takýmito súdmi. Senát najvyššieho súdu, povolaný k rozhodnutiu tentoraz prejednávanej veci, však za stavu vyslovenia sa už ústavným súdom spôsobom opísaným pod 23. zhora považuje za nepredstaviteľné, aby tu ešte existoval priestor pre opätovné zaoberanie sa príslušnou otázkou zo strany veľkého senátu najvyššieho súdu (v tomto prípade inak bez ohľadu na čas začatia dovolacieho konania i prípadnú polemiku s názorom o neexistencii povinnosti postúpiť vec veľkému senátu v konaniach začatých pred nadobudnutím účinnosti C. s. p.). Pripustiť takýto priestor by totiž znamenalo nielen pripustiť možnosť rozhodnutia sa veľkého senátu aj po vyslovení sa ÚS k problému pre ktorúkoľvek z oboch do úvahy prichádzajúcich alternatív (rozumej pre odklon od skôr vysloveného názoru i pre zotrvanie na takomto skoršom názore), ale i logicky neželateľné konzekvencie plynúce z pripustenia takejto možnosti rozhodovania (tu rozumej istú nadbytočnosť reprodukovania už uzavretého ústavným súdom v prvom prípade a začiatok „vojny“ vrcholných súdnych ustanovizní v tom druhom, ktorá by s najväčšou pravdepodobnosťou priniesla nielen riziko nutnosti konečnej kapitulácie NS, ale i možný ďalší pokles dôvery v činnosť všeobecných súdov a tým aj v právny štát ako taký).“ Okrem toho súd odkazuje napr. aj na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/394/2014-545 zo dňa 29.06.2015, č.k. 24Co/368/2015-311 zo dňa 01.07.2015 a sp.zn. 11Co/116/2013 zo dňa 21.05.2014.

41. Keďže ako náhrada škody v sume 307,47 eura, tak aj náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 40.000,- eur, sú kryté povinným zmluvným poistením v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) ZoPZP, a zároveň tieto sumy vyplývajúce z rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 13C/126/2010-267 zo dňa 01.10.2014 žalobca veriteľovi uhradil, má ako poistený voči žalovanej osobitné právo vyplývajúce z ustanovenia § 4 ods. 4 ZoPZP, aby mu plnenie nahradila. Hoci boli obe strany zaviazané na plnenie spoločne a nerozdielne (s tým, že žalobca z konania sp.zn. 13C/126/2010 mal právo žiadať od ktoréhokoľvek z nich plnenie, a to od každého z nich podľa iného právneho predpisu), vzájomné vyporiadanie medzi stranami je záležitosťou iba medzi nimi a týka sa ich právneho vzťahu vyplývajúceho zo zákona o povinnom zmluvnom poistení. Vnútorý vzťah medzi stranami sporu je pritom s poukazom na ustanovenia § 4 ZoPZP taký, že výlučnú povinnosť plniť má žalovaná, a to z povinného zmluvného poistenia. S poukazom na uvedené zaviazal súd žalovanú vo výroku II. zaplatiť žalobcovi sumu 40.307,47 eura.

42. Nakoľko sa žalovaná dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu, má voči nej žalobca nárok aj na úrok z omeškania. Keďže pri prejednávanom nároku nie je v právnom predpise ustanovený čas plnenia, treba podľa § 563 OZ vychádzať z toho, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o plnenie. Predovšetkým je potrebné poukázať na to, že žalobca sa stal veriteľom žalovanej až po tom, čo plnil v zmysle exekučného titulu. V čase, keď žalobca vyzval žalovanú na uhradenie sumy 40.307,47 eura dňa 17.08.2015, išlo o výzvu, aby žalovaná zaplatila uvedenú sumu ich spoločnému veriteľovi v zmysle exekučného titulu, nie o výzvu, aby zaplatila sumu žalobcovi (keďže od žalobcu v tom čase ešte nebola vymožená žiadna suma). Keďže žalovaná nebola preukázateľne pred podaním žaloby vyzvaná na plnenie žalobcovi (t.j. po tom, čo žalobca plnil ich spoločnému veriteľovi v zmysle exekučného titulu), súd uzavrel, že žalovaná bola na plnenie preukázateľne vyzvaná až doručením žaloby prostredníctvom súdu dňa 08.08.2017. Žalovaná bola potom povinná plniť v zmysle § 563 OZ nasledujúci deň po doručení žaloby, t.j. dňa 09.08.2017, pričom do omeškania sa dostala nasledujúci deň, t.j. dňa 10.08.2017, od ktorého dňa do zaplatenia súd priznal žalobcovi úrok z omeškania a vo zvyšnej časti žalobu v časti úroku z omeškania zamietol. Žalovaná sa dostala do omeškania so sumou 40.307,47 eura dňa 10.08.2017, keď výška základnej úrokovej sadzby bola 0,00 %, žalobca tak má v zmysle § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. popri dlžnej istine aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% (5 + 0,00 %) ročne zo sumy 40.307,47 eura od 10.08.2017 do zaplatenia a vo zvyšku úroku z omeškania súd žalobu vo výroku III. zamietol.

43. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov považoval súd žalobu v časti, v ktorej žalobca žiadal zaplatenie sumy 40.307,47 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 40.307,47 eura od 10.08.2017 do zaplatenia, za dôvodnú, a preto jej vo výroku II. rozsudku vyhovel, a v časti, v

ktorej žiadal žalobca zaplataenie úroku z omeškania nad súdom priznaný rozsah za nedôvodnú, a preto ju vo výroku III. zamietol.

44. Podľa § 232 ods. 2 a 3 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak.(2) Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.(3)

45. S prihliadnutím na výšku istiny s príslušenstvom, na zaplataenie ktorých súd zaviazal žalovanú, určil súd žalovanej v súlade s § 232 ods. 3 veta druhá CSP na plnenie primeranú dlhšiu lehotu 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

46. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

47. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

48. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

49. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca bol v celom rozsahu istiny úspešný z čoho vyplýva hrubý úspech žalobcu 100%. To v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanej na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku IV. rozsudku. Pri zamietnutí žaloby v časti úroku z omeškania súd na uvedené neprihliadal ako na smerodajné pri určení výšky úspechu žalobcu, nakoľko príslušenstvo nebolo samostatným predmetom konania. Súd pritom podporne poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 10CoPr/2/2016-361 zo dňa 27.06.2016, v ktorom odvolací súd uviedol, že „súd prvej inštancie ... pochybil tiež v tom, že pri posudzovaní úspechu a neúspechu vyčíslaval výšku priznaných úrokov z omeškania ku dňu rozhodnutia súdu, pričom pre takýto postup by bol dôvod len vtedy, ak by úroky z omeškania tvorili samostatný predmet konania, ak sú však len príslušenstvom istiny, pri posudzovaní miery úspechu v konaní nie je dôvod na úroky z omeškania prihliadať.“ O výške náhrady trov konania žalobcu bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m), n) CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).